

1. Нова вчителька

Запала довга-предовга тиша, упродовж якої містер Шрапнель тупо дивився на телефонну трубку в лівій руці, замість того, щоби покласти її на місце. Він поволі підводив погляд, доки не зустрівся очима з місіс Штурх, шкільною секретаркою. Вона, вже занепокоєна, притулила тонку руку до рота.

– Ой, містере Шрапнель, що сталося? Хто це телефонував?

Здавалося, директор школи тільки тепер зауважив пристрій, який приніс йому погану новину. Він обережно поклав трубку назад на апарат і знову підняв очі на місіс Штурх, уп'явшись в неї сталєво-сірим поглядом.

– Це був містер Дейвід, місіс Штурх. Сьогодні вночі він ходив уві сні, впав зі сходів і зламав собі руку і два ребра.

– Ой, який бідолашний! Бідний-бідний містер Дейвід, – розплакалася місіс Штурх.

Вона не помічала, що директор зціпив щелепи, що, здавалося, він скреготів зубами з тихою люттю. Місіс Штурх склала руки, як для молитви:

– Бідолашний, як же йому, мабуть, боляче! У нього ж і так хвора спина.

Для містера Шрапнеля це було вже занадто. Він скочив на ноги і вибіг з-за столу.

– Мене не цікавить, скільки там у нього зламаних ніг чи хворих спин, місіс Штурх! Мене не обходило б навіть, якби його схопили канібали-гурмани з джунглів Борнео, перепиляли навпіл, нафарширували зеленим перцем, а тоді зжерли. Мене це не ціка-

вить, мені все це абсолютно байдуже, якщо тільки він приходять щодня о десять на дев'яту і веде уроки для свого класу – для тридцяти двох дев'ятирічних хлопчиків і дівчаток. Це його робота, місіс Штурх. Ви можете це збагнути?

Секретарка вже аж тремтіла. У такі моменти вона замислювалася, чому вона все ще працює з містером Шрапнелем. Його вибухи люті були непередбачувані. Це нагадувало прогулянки з зав'язаними очима по мінному полю. Саме в такі хвилини їй пригадувалися діти з розбитими колінами, обдертими ліктями і подряпинами в найнесподіваніших місцях. Вона згадувала про синці та ґулі, які їй доводилося загоювати, і про сльози, які мусила витирати, – і тільки після цього вона врешті-решт могла собі пояснити, чому й досі працює в Далендонській початковій школі.

Містер Шрапнель нахилився до неї. Куточок його правого ока почав сіпатися. Він глянув через її плече на стіну позаду неї і тицьнув туди грубим пальцем.

– Ви бачите це, місіс Штурх? Це шкільний розклад. Той, за яким працює школа.

Дивіться, дивіться! Понеділок, третє травня. Ось тут, бачите? Ось!

Секретарка поспішно кивнула, бо містер Шрапнель мало не ткнув її носом у розклад.

– І дивіться сюди, ось уроки містера Дейвіда у понеділок, третього травня. Математика, англійська, історія, а тоді, – директор понизив голос до замогильного шепоту, – природничі науки, місіс Штурх, природничі науки.

На якусь мить він збився з думки, а тоді знову повернувся до секретарки.

– А тепер скажіть мені, місіс Штурх, хто вестиме уроки для класу містера Дейвіда сьогодні? А завтра? А післязавтра? Його не буде у школі щонайменше тиждень. Це катастрофа!

Директор здригнувся від думки про такий егоїзм з боку покаліченого містера Дейвіда.

Секретарка заспокоїлася.

– Я зараз же зроблю кілька дзвінків, містере Шрапнель. Я впевнена, нам вдасться знайти заміну бідолашному містерові Дейвіду.

– І перестаньте називати його бідолашним! – заволав директор, втікаючи у свій кабінет. – Він зруйнує мені весь шкільний устрій! Вдосконалення цього розкладу зайняло мені не один місяць!

Вона почула, як грюкнули двері, і полегшено відкинулась у своєму кріслі.

– Коли-небудь, – пообіцяла вона собі, – я скажу містерові Шрапнелеві все, що я про нього думаю. Гаразд, спробуймо зателефонувати до місіс Перкінс. Вона раніше вже вела в нас уроки на підміні.

Але у місіс Перкінс, як на зло, ніхто не брав трубки.

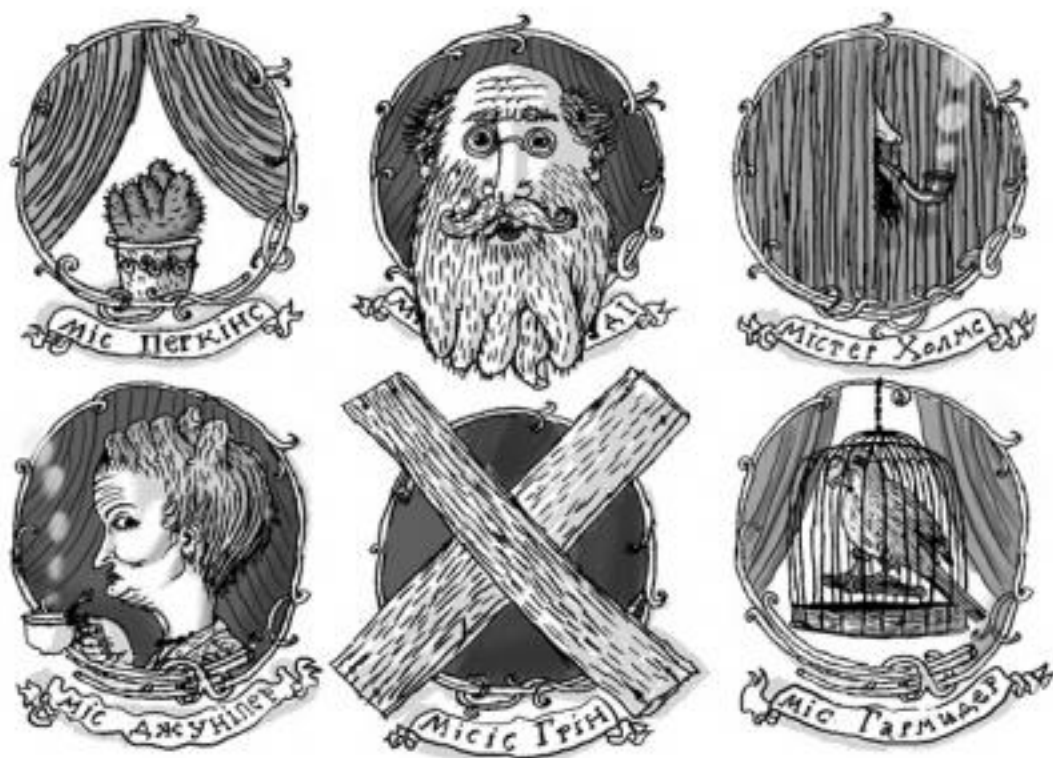
– Добре, а міс Джуніпер?

Цього разу трубку взяли, але коли міс Джуніпер почула, що Далендонській початковій школі потрібен учитель на підміну, телефон мало не розірвало:

– Скажіть містеру Шрапнелю, хай кине́ться з моста у воду, – сказала вона місіс Штурх. – Я більше ніколи не працювати́му з цим старим самодуром!

– Як я вас розумію, – пробурмотіла собі під ніс місіс Штурх, набираючи номер містера Данвуді. Але з'ясувалося, що міс-

тер Данвуді покинув учителювання. Місіс Штурх дзвонила до інших учителів, які працювали на підміну, але всі вони або знаходили відмовки, або ж їх не було на місці. Місіс Штурх почало здаватися, що ніхто не хоче навіть наблизитися до їхньої школи, а тим часом вона уже підійшла до кінця свого списку.

Двері раптом різко розчинилися, і в них з'явилася люта голова містера Шрапнеля:

– Ну що, місіс Штурх, ви вже когось знайшли? Через десять хвилин починаються уроки.

– Боюся, місіс Перкінс не зможе прийти, міс Джуніпер... е-е-е... зайнята в іншому місці, містер Данвуді...

– Шановна, мені не потрібні жалюгідні відмовки. Знайдіть мені вчителя для класу містера Дейвіда.

Двері так само різко зачинилися, змівши подмухом зі столу місіс Штурх купу паперів і розкидавши їх по підлозі.

Секретарка стала навкарачки і почала шукати список учителів на підміну.

Врешті-решт список знайшовся, він лежав під заявкою прибиральниці на шість тонн рідини для чищення унітазів. Місіс Штурх зітхнула:

– Якби ж то наша прибиральниця та й вивчила нарешті одиниці вимірювання!

Зітхнувши, вона виправила тонни на літри.

– Думаю, шести тонн нам би вистачило на сто років. Ну, хто там у нас залишився? Місіс Грін і міс Гармидер.

Секретарка знову взялася за трубку. Номер місіс Грін не відповідав.

Таким чином, залишилася тільки міс Гармидер.